

σαν ἀντίστασιν τῶν πολιορκουμένων, ἔθεντο πῦρ εἰς τὰς πρώτας προστυχοῦσας οἰκίας, ὅπερ, μεταδοθὲν ἀκαριαίως εἰς ὀλόκληρος τὴν πόλιν, ἐνέσπειρε τὸν τρόμον καὶ τὸν πανικὸν εἰς τοὺς ἀπεγνωσμένους Ὀθωμανοὺς κατοικοῦς αὐτῆς.

* * *

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁρμῆς τοῦ ἐκραγέντος παμφάγου πυρός, τοῦ ἀλαλαγμοῦ τῶν εἰσβαλλόντων Ἑλλήνων καὶ τῶν ὀλοφυρμῶν καὶ τῶν θρήνων τῶν Ὀθωμανῶν, ὁ Χαρίλαος ἐπὶ κεφαλῆς τριάκοντα παλληκαρίων, ἀδιάφορος πρὸς τὰ περὶ αὐτὸν γινόμενα καὶ ἀψηφῶν πάντα κίνδυνον, σπεύδει λάβρος πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ Χαμητ-Μπέη καί, παραδιάσας τὴν αὐλοῖον θύραν, ζητεῖ ἀπειλητικῶς τὴν ἀρπαγεῖσαν μνηστῆν αὐτοῦ.

Ὁ Χαμητ-Μπέης, οὗ ἡ οἰκία ἤρξατο ἦδη καταβιβρωσκομένη ὑπὸ τοῦ πυρός, ἀντιληφθεὶς τὰ συμβαίνοντα ἐπεφάνη ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τῆς κλίμακος σύρων καὶ τὴν Ἑλληνίδα κόρην, κεκαλυμμένην τὸ πρόσωπον κατὰ τὸ μωαμεθανικὸν ἔθος ἀτενίζων δὲ τὸν μνηστῆρα αὐτῆς, ἀνερχόμενον τὴν κλίμακα, ἀποσπᾷ τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τῆς ἀτυχοῦς κόρης, προσποιούμενος ὅτι ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν νὰ ἀποδώσῃ αὐτὴν εἰς τὸν ἀνυπομονοῦντα μνηστῆρα. Καθ' ὃν ὁμως χρόνον ἡ Ζωή, ἀναγνωρίσασα τὸν προσφιλεῖ μνηστῆρα ἐξεδήλου ἄφατον χαρὰν, ἦν ἐπὶ τούτῳ ἡσθάνετο, καὶ ἦτο ἐτοιμος νὰ βίφθῃ εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ, ὁ αἰμοχαρῆς ἀπαγωγεὺς ἀποσπᾷ τὴν μάχαιραν ἀποκόπτει τὴν ὠραίαν κεφαλὴν τῆς ἀτυχοῦς κόρης πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ καταπλήκτου μνηστῆρος.

Ὁ ταλαίπωρος Χαρίλαος, ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ τραγικοῦ τούτου δράματος, ρίπτεται ἑξαλλος ἐν τῷ μέσῳ τῶν φλογῶν τῆς καιομένης οἰκίας πρὸς καταδίωξιν τοῦ σπεύδοντος γὰ διαφύγῃ ἀπαισίου φονέως, ὃν, καταφθάσας εἰς τὸ ἄκρον τοῦ διαδρόμου, σφάζει ἀνοικτιρμόνως· μετὰ τοῦτο, ἔκφρων γενόμενος, καταλείπει τὰ πάντα, καὶ αὐτὸ τὸ λείψανον τῆς ἀτυχοῦς Ζωῆς, εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ πυρός καὶ γίνεται ἄφαντος, ἀπομακρυνθεὶς τοῦ θεάτρου τοῦ πολέμου καὶ ζήσας ἐφεξῆς βίον πλάνητος καὶ ἐρημίτου ὑπὸ τὴν πίεσιν τῆς καιατροχούσης αὐτὸν ὀδύνης καὶ συμφορᾶς.

ΜΙΧ. Γ. ΛΑΜΠΡΥΝΙΔΗΣ

Δύο λιποθυμίαι

[Τραγωδία ἐνός καπέλλου]

ΕΝΑ νουβωτέ καπέλλο ἀπ' τὸν ἄνδρα τῆς ζηταίει...
 Ὅχι! λέει αὐτός. Κ' ἐκείνη λιγοθύμησε — ὦ! θρηῆνος!..
 Τί νὰ κάνῃ; Ναι, τῆς λέει καὶ τὴν ξελιγοθυμαίει.
 Μὰ τὴν ἄλλη τὴν ἡμέρα τὸ λογαριασμὸ τοῦ πάει...
 Φοῖξον ἤλιε! Τὸν βλέπει καὶ λεγοθυμαίει κ' ἐκείνος!

ΣΑΤΑΝΑΣ